

Warszawa, dnia 27.06. 2022 r.

1001-8.TK 61.2022

(SK 39/22)

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną S. o stwierdzenie niezgodności:

1) art. 224b pkt 1) i 2) Kodeksu karnego z

• art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP z tego względu, że wskazany przepis Kodeksu karnego obligował Sąd Rejonowy w sprawie o sygn. do orzeczenia w stosunku do skarżącego środków przewidujących dolegliwość o charakterze majątkowym o łącznej wartości nie mniejszej niż zł, co stanowiło nieproporcjonalną ingerencję w prawa majątkowe przysługujące skarżącemu;

• art. 45 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 10 ust 1 i 2, art. 173 oraz art. 175 ust 1 Konstytucji z tego względu, iż wskazany przepis Kodeksu karnego w sposób niedopuszczalny ingeruje w sprawowanie przez sąd wymiaru sprawiedliwości, pozbawiając ten organ możliwości indywidualizacji w wystarczającym stopniu środków o charakterze represyjnym i ich dostosowania do okoliczności ustalonych w rozpoznawanej sprawie, a tym samym w sposób niedopuszczalny ograniczył przysługujące skarżącemu prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przed właściwym, niezależnym, bezstronnym i niezawisłym sądem;

2) art. 224b pkt 1) Kodeksu karnego z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji z tego względu, iż wskazany przepis ustawy

bez uzasadnionej przyczyny różnicuje sytuację prawną sprawcy występkę z art. 224a k.k. względem sprawcy, wobec którego znajduje zastosowanie art. 47 § 3-4 k.k., a tym samym narusza zasadę równości w zakresie regulacji przewidujących ingerencję w prawa majątkowe chronione przez art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji

– na podstawie art. 42 pkt 7 i art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393)

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

UZASADNIENIE

Działając przez swojego pełnomocnika, S S. (dalej jako: Skarżący) wniósł o stwierdzenie, że art. 224b pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (aktualny t.j.: Dz. U. z 2022 r. poz. 1158; dalej jako: k.k.) jest niezgodny z normami rangi konstytucyjnej.

W ocenie Skarżącego zakwestionowany przepis stanowił podstawę prawną postanowienia Sądu Okręgowego w K z dnia maja 2021 r., sygn. , którym utrzymano w mocy zaskarżone zarządzenie przewodniczącego wydziału Sądu Rejonowego w K z dnia lutego 2021 r., sygn. , o odmowie przyjęcia apelacji obrońcy oskarżonego S S. od wyroku Sądu

Rejonowego w K z dnia listopada 2020 r., sygn. którym sąd ten uznał S S. za winnego czynu realizującego znamiona przestępstwa z art. 224a k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego.

Sąd Rejonowy w K wyrokiem z dnia listopada 2020 r., sygn. , uznał Skarżącego za winnego tego, że w dniu stycznia 2020 r. w K , wiedząc, że zagrożenie nie istnieje, zawiadomił o zdarzeniu zagrażającym życiu lub zdrowiu wielu osób oraz mieniu w znacznych rozmiarach poprzez telefoniczne poinformowanie straży pożarnej o zamiarze wysadzenia Centrum Handlowego C. w K , a które to zawiadomienie stworzyło sytuację wywołującą przekonanie o istnieniu takiego zagrożenia, czym wywołał czynności instytucji użyteczności publicznej, organów ochrony bezpieczeństwa oraz porządku publicznego, mające na celu uchylenie zagrożenia, przy czym czynu tego dopuścił się, mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, tj. przestępstwa z art. 224a k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., i orzekł wobec niego, na mocy art. 224a k.k., karę

oraz, zgodnie z

, a także, na podstawie art. 224b pkt 1 i 2 k.k. w związku z art. 43a § 1 k.k., nawiązkę na rzecz Skarbu Państwa w wysokości zł oraz świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości zł.

Powołany wyżej wyrok zapadł w trybie skazania bez przeprowadzenia rozprawy w związku z wnioskiem złożonym przez Skarżącego w trybie art. 335

ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (t.j.: Dz. U. z 2021 r. poz. 534 ze zm.; dalej jako: k.p.k.).

Obrońca S. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego, zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego w postaci przepisów Konstytucji, kwestionując postanowienia porozumienia zawartego przez strony. Zarządzeniem z dnia lutego 2021 r., sygn. akt , przewodniczący wydziału Sądu Rejonowego w K odmówił przyjęcia apelacji. W zarządzeniu zauważono, że podniesione zarzuty apelacji odnosiły się w istocie do rażącej niewspółmierności orzeczonego środka pieniężnego oraz nawiązki, a związane były z treścią zawartego porozumienia i w związku z tym, w świetle art. 447 § 5 k.p.k., należało je uznać za niedopuszczalne.

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone przez obrońcę S. S. zażaleniem, w którym sformułowano zarzut obrazę przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść zarządzenia.

Postanowieniem z dnia maja 2021 r., sygn. akt , Sąd Okręgowy w K utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie przewodniczącego wydziału sądu pierwszej instancji. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy podniósł, że (...) *podzielił argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, dotyczącą treści stawianych przez obrońcę w apelacji zarzutów. Lektura apelacji obrońcy ewidentnie wskazuje, że stawiane zarzuty dotyczą w rzeczywistości niewspółmierności (art. 438 pkt 4 k.p.k.) orzeczonych w stosunku do oskarżonego nawiązki oraz świadczenia pieniężnego, co sprawia, że w niniejszym układzie procesowym taka apelacja jest niedopuszczalna na mocy art. 447 § 5 k.p.k. (s. 3 postanowienia).* Podkreślił również, że [o]brońca oskarżonego był obecny zarówno przy porozumieniu z oskarżycielem publicznym na etapie postępowania przygotowawczego w dniu

września 2020 r., jak i na posiedzeniu Sądu Rejonowego w dniu listopada 2020 r. i nie zgłaszał w tym zakresie żadnych zarzutów (s. 5 postanowienia).

W treści skargi konstytucyjnej Skarżący przytoczył treść wzorców kontroli w sprawie oraz podniósł, że art. 224b pkt 1 i 2 k.k. jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ponieważ obligował Sąd Rejonowy w sprawie o sygn. do orzeczenia w stosunku do Skarżącego środków przewidujących dolegliwość o charakterze majątkowym o łącznej wartości nie mniejszej niż zł, co stanowiło nieproporcjonalną ingerencję w prawa majątkowe przysługujące Skarżącemu. Skarżący stwierdził również, że zakwestionowany przepis jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 10 ust 1 i 2, art. 173 oraz art. 175 ust 1 Konstytucji z tego względu, iż w sposób niedopuszczalny ingeruje w sprawowanie przez sąd wymiaru sprawiedliwości, pozbawiając ten organ możliwości indywidualizacji w wystarczającym stopniu środków o charakterze represyjnym i ich dostosowania do okoliczności ustalonych w rozpoznawanej sprawie, a tym samym w sposób niedopuszczalny ogranicza przysługujące Skarżącemu prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przed właściwym, niezależnym, bezstronnym i niezawisłym sądem. Ponadto Skarżący stanął na stanowisku, że zakwestionowany przepis jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji z tego względu, iż wskazany przepis ustawy bez uzasadnionej przyczyny różnicuje sytuację prawną sprawcy występku z art. 224a k.k. względem sprawcy, wobec którego znajduje zastosowanie art. 47 § 3-4 k.k., a tym samym zakwestionowany przepis narusza zasadę równości w zakresie regulacji przewidujących ingerencję w prawa majątkowe chronione przez art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji.

W piśmie z dnia 10 stycznia 2022 r. Skarżący, na wezwanie Trybunału Konstytucyjnego do uzupełnienia braków formalnych skargi, rozwinął argumentację przedstawioną w skardze.

Przed przystąpieniem do oceny konstytucyjności zaskarżonych unormowań konieczne jest ustalenie, czy analizowana skarga spełnia wymagania formalne, i to pomimo przeprowadzenia jej wstępnej kontroli, zwięźzonej postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 maja 2022 r., sygn. Ts 202/21, o nadaniu skardze dalszego biegu. Na gruncie orzecznictwa Trybunału ugruntowany jest bowiem pogląd, że nadanie skardze konstytucyjnej biegu nie przesądza o spełnieniu formalnoprawnych przesłanek dopuszczalności orzekania w danej sprawie. Trybunał jest bowiem na każdym etapie postępowania obowiązany do badania, czy nie zachodzi ujemna przesłanka wydania wyroku, skutkująca obligatoryjnym umorzeniem postępowania (zob. m.in. postanowienia TK z dnia: 19 października 2010 r., sygn. SK 8/09, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 94; 18 czerwca 2013 r., sygn. SK 1/12, OTK ZU nr 5/A/2013, poz. 70; 26 maja 2015 r., sygn. SK 6/13, OTK ZU nr 5/A/2015, poz. 76 oraz powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Skarga konstytucyjna jest nadzwyczajnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw jednostki. Przesłanki wniesienia oraz merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej zostały uregulowane w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz w art. 53 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393; dalej jako: uotpTK).

Artykuł 79 ust. 1 Konstytucji ustanawia trzy podstawowe przesłanki dopuszczalności skargi konstytucyjnej. Pierwszą jest naruszenie określonych w Konstytucji wolności lub praw, których podmiotem jest skarżący. Zgodnie z drugą przesłanką wymagane jest uzyskanie ostatecznego orzeczenia sądu

lub organu administracji publicznej rozstrzygającego o tych wolnościach lub prawach. Ostatnim warunkiem jest konieczność wykazania, że to ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie których wydano orzeczenie w sprawie skarżącego, stanowi źródło naruszenia jego wolności lub praw (zob. m.in. postanowienia TK z dnia: 5 listopada 2013 r., sygn. SK 15/12, OTK ZU nr 8/A/2013, poz. 127; 30 listopada 2015 r., sygn. SK 30/14, OTK ZU nr 10/A/2015, poz. 184 oraz powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Z kolei, stosownie do art. 53 ust. 1 pkt 1-4 uotpTK, skarga powinna zawierać: po pierwsze, określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1); po drugie, wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego i w jaki sposób – w ocenie skarżącego – zostały naruszone (pkt 2); po trzecie, uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt 3); po czwarte, przedstawienie stanu faktycznego (pkt 4).

W piśmiennictwie podkreśla się, że warunkiem dopuszczalności skargi konstytucyjnej jest w szczególności udzielenie pozytywnej odpowiedzi na pytanie, czy w sprawie rzeczywiście zostały naruszone prawa i wolności konstytucyjne skarżącego (zob. L. Bosek, M. Wild, *Kontrola konstytucyjności prawa. Komentarz praktyczny dla sędziów i pełnomocników procesowych. Wzory pism procesowych.*, wyd. 2014, Legalis 2022, II.§9.II).

Do materialnych przesłanek instytucji skargi konstytucyjnej zalicza się: a) osobisty interes prawny, a nie obiektywny – jak przy konstrukcji skargi powszechnej (*actio popularis*), i b) interes aktualny – a nie potencjalny (zob.

J. Trzeciński, M. Wiącek, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, M. Zubik, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2016, tom II, s. 893). Jak wskazuje się w piśmiennictwie, *[j]eżeli w wyniku dokonanej analizy Trybunał dojdzie do przekonania, że skarga konstytucyjna nie wpłynie na sferę praw i wolności skarżącego, TK przyjmuje niedopuszczalność skargi. Sytuacja taka ma miejsce w szczególności wówczas, gdy niekorzystne względem skarżącego rozstrzygnięcie zapadło nie tylko w wyniku zastosowania zaskarżonego przepisu, lecz także z innych przyczyn, których skarżący nie kwestionuje w swojej skardze. W takiej sytuacji nawet w przypadku uwzględnienia skargi konstytucyjnej oraz wznowienia postępowania na zasadach określonych w art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, nie będzie mogła nastąpić restytucja interesów skarżącego* [L. Bosek, M. Wild, *op. cit.*, II.§9.II.1.C.c).3].

Przedmiotem skargi konstytucyjnej może być zatem wyłącznie ta norma prawna, która stanowiła podstawę wydania przez organ władzy publicznej orzeczenia naruszającego prawa lub wolności konstytucyjne skarżącego. Przesądza to o konieczności istnienia merytorycznego związku pomiędzy treścią zakwestionowanej normy prawnej a podjętym na jej podstawie rozstrzygnięciem oraz zarzucanym temu rozstrzygnięciu naruszeniem praw lub wolności konstytucyjnych. Regulacja prawna stanowiąca przedmiot skargi konstytucyjnej musi więc w ten sposób determinować w sensie normatywnym treść wydanego orzeczenia, iż prowadzi to do wskazanego w skardze naruszenia praw lub wolności konstytucyjnych przysługujących skarżącemu (zob. postanowienie TK z dnia 22 lutego 2001 r., sygn. Ts 193/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 77 i przywołane tam orzeczenia).

Trybunał Konstytucyjny podkreśla, że *[d]o zasadniczych przestępstw dopuszczalności występowania ze skargą konstytucyjną należy uczynienie jej*

przedmiotem przepisów (ustawy lub innego aktu normatywnego) wykazujących podwójną kwalifikację. Będąc podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego przez sąd lub organ administracji publicznej, muszą one prowadzić jednocześnie do naruszenia wskazywanych przez skarżącego konstytucyjnych wolności lub praw. Skarżący jest przy tym zobligowany (...) do wskazania, które przepisy kwestionowanego aktu normatywnego wykazują taką kwalifikację (postanowienie TK z dnia 19 października 2004 r., sygn. SK 13/03, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 101).

Jednakże, niekonstytucyjne brzmienie normy prawnej, stanowiącej podstawę wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie skarżącego, należy odróżnić od dyskusyjnego zastosowania normy prawnej w ostatecznym orzeczeniu w sprawie skarżącego. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego niedopuszczalna jest skarga konstytucyjna na stosowanie prawa, a więc skarga, której zarzuty dotyczą przyjętej przez sąd wykładni przepisu, nieprawidłowej subsumpcji stanu faktycznego czy też wadliwości argumentacji sformułowanej w ostatecznym orzeczeniu (*vide* – postanowienie z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt Ts 62/16, OTK ZU B/2016, poz. 363).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania, należy uznać, iż nie jest możliwe merytoryczne rozpoznanie sprawy. Skarżący zakwestionował bowiem przepis, który nie był podstawą prawną ostatecznego rozstrzygnięcia w jego sprawie. Ponadto argumentacja zawarta w skardze stanowi jedynie polemikę z orzeczeniami sądów powszechnych orzekających w sprawie Skarżącego. Nie wykazano więc merytorycznego związku pomiędzy treścią normy prawnej a podjętym na jej podstawie rozstrzygnięciem oraz zarzucanym temu rozstrzygnięciu naruszeniem praw lub wolności konstytucyjnych

Wbrew twierdzeniu Skarżącego art. 224b k.k. nie był podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia w Jego sprawie. Jak bowiem jednoznacznie wynika zarówno z treści skargi konstytucyjnej, jak i załączonych orzeczeń sądów powszechnych, ostatecznym orzeczeniem w sprawie Skarżącego było postanowienie Sądu Okręgowego w K z dnia maja 2021 r., sygn.

, którym utrzymano w mocy zarządzenie o odmowie przyjęcia apelacji. Rozstrzygnięcie to nie zawierało w ogóle merytorycznej oceny wyroku skazującego, opartego m.in. na art. 224b k.k., i zapadło na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., 466 § 1 k.p.k. oraz art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., których Skarżący nie zakwestionował. Ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie nie miało więc żadnego związku z normami prawnymi zakwestionowanymi przez S S. Jeśli Skarżący chciał zakwestionować normy stanowiące podstawę prawną wyroku skazującego go za przestępstwo, dla wyczerpania drogi prawnej niezbędnej do złożenia skargi konstytucyjnej niezbędne było uzyskanie orzeczenia merytorycznego sądu II instancji, czego Skarżący nie uczynił z powodu odmowy przyjęcia apelacji obrońcy. W konfiguracji procesowej w sprawie Skarżącego zakwestionowanie konstytucyjności art. 224b k.k. byłoby możliwe, gdyby Skarżący nie zaakceptował kary w trybie art. 335 k.p.k., ponieważ skorzystanie z dobrodziejstwa tego przepisu – wskutek ograniczeń wynikających z art. 447 § 5 k.p.k. – uniemożliwiło Skarżącemu uzyskanie ostatecznego merytorycznego rozstrzygnięcia, niezbędnego do skutecznego złożenia skargi konstytucyjnej na art. 224b k.k. Skarżący wyraził przecież w trybie art. 335 k.p.k. zgodę na orzeczenie nawiązki i świadczenia pieniężnego na podstawie art. 224b k.k. Jak podkreśla się w piśmiennictwie, *[z] faktu, że instytucja skargi służy ochronie podstawowych praw i wolności gwarantowanych w Konstytucji, a przy jej rozpatrywaniu istotne jest zwrócenie uwagi na zabezpieczenie interesu prawnego skarżących, TK wyprowadza wymóg „wykazania przez skarżącego minimalnej choćby staranności w trosce*

o zabezpieczenie tychże interesów”. Skarga nie może tym samym zastępować zwykłych środków odwoławczych, ani stanowić instrumentu służącego korygowaniu zaniedbań, popełnionych w postępowaniu poprzedzającym jej wniesienie. Z wymogów zasady subsydiarności wynika, że jeżeli istnieje droga kontroli sądowej rozstrzygnięć naruszających prawa i wolności skarżącego, to dopiero jej wyczerpanie otwiera drogę do wniesienia skargi konstytucyjnej. „Dopóki bowiem nie został wyczerpany tok instancji nie można ocenić, czy mamy do czynienia z niekonstytucyjnością aktu normatywnego jako podstawy orzeczenia, czy z wadliwością aktu stosowania prawa”. Wyczerpanie toku instancji umożliwia również określenie, czy źródłem niekorzystnego dla skarżącego rozstrzygnięcia jest rzeczywiście niekonstytucyjny przepis, czy też inne okoliczności (jak np. zaniedbania skarżącego w toku postępowania, np. w zgłaszaniu wniosków dowodowych itd.). W postępowaniu odwoławczym mogą bowiem wyjść na jaw nowe okoliczności wskazujące na brak interesu prawnego w ustaleniu niezgodności z Konstytucją badanej regulacji, jako że ewentualny wyrok TK w tym zakresie i tak nie będzie wpływał na wynik sprawy. **Należy przy tym odnotować, że odrzucenie środka odwoławczego prowadzi w ocenie Trybunału Konstytucyjnego do niedopuszczalności orzekania w przedmiocie skargi konstytucyjnej z powodu niewyczerpania toku instancji** (podkr. wł.) [L. Bosek, M. Wild, *Kontrola konstytucyjności prawa. Komentarz praktyczny dla sędziów i pełnomocników procesowych. Wzory pism procesowych.*, wyd. 2014, Legalis 2022, cz. II.§9.II.2.A.a).2].

Jak niejednokrotnie wskazywał Trybunał Konstytucyjny w takich stanach faktycznych, w sytuacji, w której z powodów formalnych apelacja nie została rozpoznana merytorycznie, skarżący nie uzyskał merytorycznego rozstrzygnięcia sądu II instancji, a więc nie skorzystał z sądowej ochrony jego praw, co jest koniecznym wymogiem wniesienia skargi konstytucyjnej (postanowienie

Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 września 2011 r., sygn. Ts 31/11, OTK ZU nr 1/B/2012, poz. 114).

Reasumując, Skarżący nie uzyskał orzeczenia rozstrzygającego ostatecznie o jego wolnościach lub prawach, niezbędnego w celu zakwestionowania art. 224b k.k., a przepis ten nie stanowił podstawy postanowienia Sądu Okręgowego w z dnia maja 2021 r., sygn.

, wskazanego w skardze konstytucyjnej jako ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie (s. 6 i 7 skargi).

W rezultacie niekorzystne względem Skarżącego ostateczne rozstrzygnięcie zapadło nie w wyniku zastosowania zaskarżonego przepisu, lecz z innych przyczyn, których Skarżący nie zakwestionował w swojej skardze.

Z tego powodu postępowanie musi podlegać umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 uotpTK – wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

Należy również zwrócić uwagę, że Skarżący zakwestionował w istocie praktykę stosowania prawa, traktując skargę konstytucyjną do Trybunału Konstytucyjnego jako kolejny środek odwoławczy w indywidualnej sprawie. Świadczą o tym niektóre sformułowania użyte w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej, skierowane wyłącznie przeciwko orzeczeniom sądów powszechnych wydanym w sprawie, w szczególności powtórzenie w treści skargi konstytucyjnej zarzutów apelacji oraz polemika z orzeczeniem Sądu Okręgowego w K co do niedopuszczalności zarzutów podniesionych w apelacji (*vide* – s. 5 i 6 skargi)

W rezultacie w treści skargi konstytucyjnej nie wykazano istnienia – niezbędnego do merytorycznego rozpoznania sprawy przez Trybunał – rzeczowego związku pomiędzy treścią zakwestionowanej normy prawnej a podjętym na jej podstawie rozstrzygnięciem.

Z powyższych względów postępowanie powinno podlegać umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, wnoszę jak w *petitum*.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego

Robert Herold
Zastępca Prokuratora Generalnego